

Milí čtenáři, studenti, pedagogové, absolventi,

dostává se vám do rukou vydání, které se od těch dosavadních liší. Poprvé můžeme jako celá redakce svorně tvrdit, že jsme jej dávali dohromady neradi. Časopis Bojler je dnes útlý a tichý, věnovaný památce pedagoga a kamaráda Jana Klose, jehož náhlá smrt v dubnu tohoto roku nás všechny zaskočila a hluboce zarmoutila. Zavzpomínejte na tohoto výjimečného, skvělého člověka společně s námi – nad několika milými poohlédnutími, verši a fotografiemi. A přejme si, aby žádný podobný Bojler už nebyl...

Vaše redakce

Vzpomínka na profesora Jana Klose

Existuje jen hrstka lidí, jejichž jména nám zůstanou do paměti nesmazatelně vryta po celý náš život. Nikdy bych nepomyslela na to, že osudová cesta Honzy Klose, člověka s velkým a upřímným srdcem, bude tak kruté nevyzpytatelná a ukončí jeho život právě před počátkem životního období, na které se on sám v posledních letech tolik těšil...

Přestože by Jan Klos mohl zapadnout do škatulky běžného gymnaziálního tělocvikáře, pro mě byl vždy výjimečný a jedinečný. Z Honzy vždy a všude vyzařovala jemu vlastní lidskost a spontánnost, která jej předurčovala k nekonfliktnímu a přátelskému vztahu nejen se studenty. Během osmi let (1997-2005), kdy nás měl na tělocvik, se mezi námi vytvořilo pevné přátelské pouto, jež nás pojilo do poslední chvíle. Našli jsme spoustu společných témat – od horských vršků, přírody, přes hudbu (oba jsme hráli na kytaru a měli podobný vkus) až po běžné životní radosti i strasti. Nikdy nezapomenu, jak mi psychicky pomohl v těžkém životním období, kdy mi zemřel bratr. Svými slovy však dokázal nejen povzbudit, ale i usadit. (Jednou mi vytkl, jak jsem přehnaně „napudrovaná“ ☺...) Byl zkrátka upřímný a nebral si servítky. Po několik let jsem za ním s hrstkou přátel jezdila na milované Visalaje, kde jsme při řinčení kytar a zpěvu tklivých i méně tklivých písní bavili mnohokrát až do rána celou hospodu. Jeho pod svahem stojící překrásná chalupa byla rájem už na pohled a pro Honzu znamenala vedle jeho rodiny to nejcennější. Staral se o ni s téměř mateřskou láskou, obrovským nadšením a záviděníhodnou manuální

zručností. Ke svým přátelům byl ohromně vstřícný, laskavý a pohostinný. Jak už to u mužů bývá, uměl být nesmírně vtipný a roztomilý, ale i zamračený a podrážděný (třeba když celý víkend přšelo a on nemohl na chalupu ☺).

Naše přátelství pokračovalo i po mém odchodu na VŠ, stále jsme byli v kontaktu, Honza se upřímně zajímal o to, jak se mám a co je nového. Moc ráda jsem se za ním na gympl vracela. Když mi loni v lednu přišla zpráva, že Honza utrpěl těžký úraz na lyžích, byla jsem v naprostém šoku. Něco tak nepředstavitelného, krutého a absurdního!!! Proč zrovna on? Nadšený sportovec, výborný lyžař, který celý život jezdil se studenty na lyžařské kurzy a toto měl být jeho poslední před důchodem...

Některé události v našich životech se však nedají pochopit, musíme je prostě přijmout. Snažila jsem se Honzu navštěvovat v nemocnicích, jak jen to bylo možné. Obdivovala jsem jeho vůli a odhodlání uzdravit se. Pilně cvičil a stavěl se osudu čelem, aby se jednou znovu podíval na Visalaje. Po více než roce stráveném v nemocnicích si velmi přál dostat se domů, což se mu na několik týdnů splnilo. Honza Klos statečně bojoval až do posledního okamžiku a navždy pro mě zůstane hrdinou.

Moc mi chybíš, Honzíku!

Markéta Zajíčková

Kolega Honza Klos patřil k těm, kdo mě po státnicích a nástupu do zdejšího učitelského sboru vítali málem jako ztraceného a znovu nalezeného syna. Zavedli jsme dokonce jeden lingvisticky skvostný rituál, který se odehrával někdy i třikrát, čtyřikrát denně – pokaždé, když jsme se s Honzou na půdě školy potkali. Dialog pak probíhal podle následujícího schématu:

Honza: „Nazdar, Bárto Bártiči!“
Načež se ode mě očekávala neměnná odpověď:

„Nazdar, pope Popiči!“

Vzhledem k mnohoznačnosti této repliky však bylo obvykle nutné vyčkat na chvíli relativního soukromí, což je v prostředí školní chodby jen těžko splnitelné. Náhodný kolemjdoucí, který by zachytil pouze konečný fragment celého rozhovoru, mohl by si totiž rozmluvu pedagogů vysvětlit velmi nešťastným způsobem...

A na tomto principu se pak zakládalo naše letité přátelské popichování. Šlo jen o to, kdo stačí vyřknout vítěznou uvozovací větu jako první. Většinou to byl Honza, který své „Bárto Bártiči“ volal třeba přes celý vestibul, načež se bavil mým vynuceným mlčením.

Tahle vzpomínka mě už, hádám, neopustí. Také proto, že mi teď na chodbách chybí onen milý rituál, Honzo Honziči...

Lukáš Bárta

Něžně si čmárám

do sešitu
črty o lásce a čáry o soucitu
tečky o vášni co prchá nad čajem
v citronové šťávě šklebí se tváře
zjevuje se nečekaně
barva vody zlatne až do černa
jak je teskná trojice:
sešit čaj a zhaslá lucerna

Karel Čížek, básník a absolvent

Vzpomínám na muže v klobouku fešácky naraženém v půli čela, vidím ho stále stát v autobuse, jak si brouká pod nosem a knírek se mu při tom vtipně pohupuje.

Jako jeden z mála profesorů neměl strach smát se se svými studenty i po práci, kdy už mnozí učitelé nechtějí své žáky ani vidět.

Nikdy nezapomenu na hodinu tělocviku, když jsme s holkama nechtěly skákat přes kozu a hudovaly jsme:

„Tak si to skočte sám...“

On se jen pousmál, rozběhl se a ladně přelétl přes kožený polštářek dřevěné kozy.

„Tak, dámy, kde je problém?“ řekl triumfálně a mnul si při tom obvázané zápěstí.

Všechny jsme pak bez řeči kozu přeskákaly.

Takto si jej uchovám v paměti já. Jako bezprostředního, veselého člověka, optimistu v černém klobouku, který měl rád své studenty.

Iva Kubánková, sexta A

Jen, Jenislav, visalajský bard
(*pamětní echo fragmentaristické by Pjotrus*)

**Nebe je modrý a zlatý
bílá je sluneční záře
horko a sváteční šaty
na zahradě svítí slunko
za humnama smrdí
whisky time**

**Ženy jsou krásný a cudný
mnohá se ve mně zhlídla
milostivá, z nejhoršího jsme uvnitř
na zahradě
whisky time
pes
whisky time
to je krásně dnes**

**Zmoudřel jsem stranou od lidí
jsem jak ta zahrada stinná
kdo chce, ať mi závidí
já si dám sklenici vína**

whisky time

EPITAF

Není jen tak něco
prázdňější než zuté boty

vychladlé ponožky
ztratily tep
v půli cesty

karafiát a mastně černý krém
obojí ostré

Na nic se nepráší rychleji
než na boty
sotva před chvílí zuté

... ležící a že prý spící...

Když slzy jsou chlebem

čím budeme solit
čím budeme solit své rány
když kravaty škrtí nás
chrupavka praská
chléb rozdrolený zasype oči
čím budeme solit
až oschnou i kůrky

Vzpomínka na kolegu
a kamaráda Honzu Klose.
Visalaje "U Evžena"
30. 4. 2010"